

Hvor langt række de gamle Bestemmelser i Loven af 6te Juli 1867? Der er ikke i denne Lov fastsat noget om, hvilke Punkter i den gamle Lov der ere ophævede. Det plejer ellers at staa i Loven, men det indeholder dette Lovforslag ikke noget om.

Som Eksempel paa de tvivlsomme Spørgsmaal, der jaaledes kunne opstaa, skal jeg henlede Opmærksomheden paa § 3, som handler om den ny Vigningskommisſion. Den gamle Kommunallov har sine Bestemmelser derom i § 20, og der er i denne § 20 givet en temmelig udførlig Fremstilling af, hvorledes man skal bære sig ad med Skatteklager. Først gaar Skatteklagen til Sogneraadet og derefter, hvis Klageren ikke er fornøjet med Sogneraadets Afgørelse, til Amtsraadet, som da sender Klagen til Sogneraadets Erklæring. Denne Erklæring kommer tilbage til Amtsraadet, og flere Amtsraad bruge fremdeles at indkalde Klagerne, at holde Møde med Sogneraadets Formand og Klagerne, og først da træffes Afgørelsen. Nu ved jeg ikke, hvor meget af denne gamle Bestemmelse der er gældende. Her staar i § 3, at „Klager over Vigningsmyndighedernes Afgørelser angaaende den aarlige Skatteligning ſkulle indbringes for Overligningskommisſionen“. Er det nu Meningen, at man ſlet ikke mere først ſkal klage til Sogneraadet? Skal det fuldstændig ſpringes over? Og er det Meningen, at Klagen til Amtsraadet ogsaa ſkal bortfalde? Der er ikke nogen Bestemmelse derom i Lovforslaget. — Fremdeles har jo Amtsraadet Ret til at kassere hele Vigningen, en Ret, som undertiden ſkønt nødvendig, maa gøres gældende. Vigningen fra Sogneraadets Side kan være meget stærkt affattet i den ene eller den anden Retning; man kan f. Eks. have gennemført en ſaa overordentlig stærkt ſtigende Stat, at man maa kassere hele Vigningen. Jeg ſer ikke, om Amtsraadet efter dette Forslag bevarer denne Myndighed, eller om den ſkal gaa over til de ny Vigningskommisſioner. — Kort ſagt, der vil, hvad Formen angaar, fremkomme en hel Række af Tvivlsspørgsmaal, naar Sogneraadene ſaa Loven til virkelig praktiſt Brug. Saa vidt jeg erindrer, fremkom den gamle Kommunallov af 1867 ſom Sammenarbejde af de foregaaende kommunale Love, og jeg tror, det vilde være af ſtor praktiſt Betydning for Sogneraadene hele Landet over, om dette Lovforslag kunde blive ſammenarbejdet med Kommunalloven af 1867, jaaledes at vi alſaa derigennem fik en ny Kommunallov, en revideret Kommunallov. Den Gang den ny Fattiglov udkom for et Par Aar ſiden, blev den modtagen, kan jeg godt ſige, med megen Tak-

nemmelighed og Paakønnelſe, fordi man i den ſik ſamlet paa et Sted, hvad man hidtil havde haft ſpredt paa en Mængde Steder. Noget lignende have vi jo haft i en Aarrække derved, at vi i Landkommunerne have haft alle kommunale Bestemmelſer ſamlede i een Kommunallov, og Købstæderne have ligeledes haft deres kommunale Bestemmelſer ſamlede paa eet Sted. Skulle vi nu, naar vi ſkulle afgøre kommunale Forhold, til at underſøge mange forſtellige Love, bliver Stillingen ſom Sogneraadſformand, der allerede er byrdefuld nok i Forvejen, endnu mere byrdefuld. — Jeg kunde tænke mig, at en Sammenarbejden af denne Lov med Kommunalloven kunde ſtrande paa, at man ſaa vilde komme til at tage maatte mange andre Forhold frem, f. Eks. hele Valgmaaden, eller andre Punkter kunde blandes ſammen, naar man ſkulde til at revidere den gamle Kommunallov, men jeg antager dog, at naar Tingene blive enige om, hvilke begrænsende Bestemmelſer af denne Lov man vil faſtholde — og det kunde man vel nok blive enig om — ſaa maa man kunne paatæle en Sammenarbejdelse med den anden Kommunallov, ſaa at vi ude paa Landet kunde nøjes med een Lov i Stedet for flere. Det var, hvad Formen angaar.

Hvad ellers Indholdet af Lovforslaget angaar, vil jeg minde om, at det, vi paa Landet lide under med Henſyn til den kommunale Bæftatning, falder, om jeg ſaa maa ſige, i tre Retninger. Den ſtorſte Mangel, vi have, er den, at den kommunale Bæftatning er ſaa overordentlig ulige. Jeg hører, at det ſamme til Dels er Tilfældet med Købstæderne, nemlig, at der er ſtor Forſkel paa Statteprocenten, men jeg tror dog ikke, at Forſkellen paa Statteprocenten er ſaa ſtor mellem de forſtellige Byer, ſom den er mellem de forſtellige Landkommuner. I den Amtsraadsreds, hvor jeg hører hjemme, var den laveste Stat i en Kommune, førend vi fik Alderdomsførgelſesloven — jeg ved ikke, hvor ſtor Indſtydelse Alderdomsførgelſesloven har haft, det Materiale foreligger ikke endnu —, 15 Kr. pr. Tønde Hartkorn, og den højeste var 47 Kr. pr. Tønde Hartkorn. Jeg ved de Kommuner, hvor de nu ere oppe paa hvedet 90 Kr. pr. Tønde Hartkorn. Saa overordentlig ſtor en Forſkel er der i de forſtellige Kommuner. — En af Grundene, til at Forſkellen er ſaa ſtor, er Fattigbyrden. Denne er i det Amt, hvor jeg hører hjemme, 3 Kroner pr. Individ i Gennemſnit over hele Amtet, men der er enkelte Kommuner, hvor Fattigbyrden kun er ½ Kr. pr. Individ, og andre Kommuner, hvor den er 6 Kr. pr. Individ. Det vil ſige, at